

dustrien. Vor Industri trænger til Støtte, og naar man Gang efter Gang lægger nye Byrder paa dem — og det er ikke alene sket ved denne Lejlighed, men det er sket ved Nedsættelsen af Beskyttelsen i 1908 og gentagne Gange senere, ved Forhøjelsen af Jernbanetaksterne og lignende, og det sker nu —, saa har særlig den danske Industri Krav paa at møde Forstaaelse, naar den kommer med sine Fordringer.

Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) sluttede med nogle Bemærkninger, som jeg ganske kan tiltræde, om, at denne Overenskomsts Vedtagelse eller Skatteforliget, om man vil kalde det saa, ikke betyder Sejr eller Nederlag. Jeg kunde dog maaske sige, at den alligevel betyder Sejr for den Opfattelse, at den Vej, vi skulle vinde fremad, er Forhandlingens Vej. Som Forholdene ligge, nytter det ikke, at det ene Ting i sine Krav staar stejlt overfor det andet. Man maa følge Forhandlingens Vej, og den vil jeg ogsaa kalde den af den sunde Fornuft angivne Vej. Mine Meningsfæller og jeg glæde os særlig over denne Overenskomst. Vi tør vel nok sige, at vi tidligere have gjort os til Talsmænd for at følge denne Vej, og at det er os, der have givet Anvisning paa at følge den. Have vi bidraget noget, om det ogsaa kun er lidet, til Løsning af dette vigtige Spørgsmaal, glæde vi os derover.

Dalsgaard: Da Skattelovforslagene sendtes til Fællesudvalg, vare Udsigterne ikke videre lyse til, at der gennem Udvalgsbehandlingen kunde naas til et Resultat, end sige et godt Resultat. Dertil vare Afvigelserne mellem Folketingets og Landstingets Affattelse af de foreliggende Lovforslag for store, særlig med Hensyn til Hovedspørgsmaalene, som Spørgsmaalet om, hvor store Beløb der i det hele taget skulde bringes til Veje gennem nye Skatter for at skabe en god og forsvarlig Balance, og endnu mere med Hensyn til Spørgsmaalet om, gennem hvilke Skatteobjekter man skulde tilvejebringe de forøgede Beløb, og i hvilket Forhold Skattebeløbene burde udskrives paa de forskellige Skatte-kilder. Der er et gammelt Ord, der siger, at „det kan se graat og blive godt“, og Sandheden deraf bekræftes heldigvis ikke sjældent i det politiske Liv. Det er jo ikke altid, den bekræftes, men det er dog tidt, det ser noget broget ud og dog ender godt, og naar Enden er god, er alting jo godt. Og det synes jeg, man kan sige, at den er i dette Tilfælde, og det kan man

sige saa meget mere, som det i mange Henseender vilde have været ganske overordentlig uheldigt, hvis Skatteforhandlingerne vare strandede og ikke havde ført til noget Resultat. Det vilde have været uheldigt først og fremmest for vore finansielle Forhold, som vi saa ikke vilde have faaet ordnede, men det vilde ogsaa have været meget uheldigt i andre Henseender, det vilde have draget meget uheldige Følger efter sig. Særlig vilde det ogsaa være gaaet ud over den rolige Forhandlingspolitik, som den ærede Ordfører og den sidste ærede Taler have gjort sig til Talsmænd for.

Skatteforligets nærmere Indhold og de fra de forskellige Sider gjorte Indrømmelser skal jeg ikke udtale mig videre om — dels har jo den højtærede Finansminister gjort Rede for, hvad Forliget i Hovedsagen gaar ud paa, og dels har den ærede Ordfører meget udførligt gennemgaaet Ændringerne til Indkomst- og Formueskatte-loven, og det er kun om dette Forslag, jeg skal sige et Par Ord. Om de indirekte Skattelovforslag vil der blive talt af et andet æret Medlem af min Gruppe. Jeg skal kun paa ny betone, at det Spørgsmaal, paa hvilket der mest er gjort Indrømmelser fra vor Side, er med Hensyn til Beløbet, der skulde tilvejebringes. Der kunde den højtærede Finansminister slaa noget af paa de oprindelige Fordringer, da det efter Opgørelsen af det sidst forløbne Finansaars Indtægter viste sig, at disse vare gaaede noget rigeligere ind, end han havde turdet haabe, da Skattelovene bleve udarbejdede, og i den Tid, der er gaaet af det nye Aar, har denne Opgang i Indtægterne, saa vidt det har kunnet erfares, særlig hvad angaar Toldindtægterne, yderligere fortsat sig. Da Finansministeren lige saa lidt som, eller vel endog mindre end, andre ønsker at paalægge Befolkningen større Byrder end højst nødvendigt, var det naturligt, at han, da Indtægterne indgik rigeligere end ventet, kunde gaa med til at nøjes med et mindre Beløb, og dette lettede selvfølgelig Overenskomsten meget, direkte i den Henseende, at der ikke skulde udskrives saa meget i Skat, men indirekte ogsaa paa den Maade, at jo mindre Beløb der skulde fordeles paa de forskellige Skatteobjekter, des lettere kunde man blive enig om, hvordan Fordelingen skulde være, og hvilke Objekter det skulde fordeles paa. Det, man særlig har gjort Indrømmelser paa fra anden Side, er jo Skatteobjekterne og Fordelingen paa disse. Man er gaaet med til —